

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

CRÒNIQUES INFERNALS

A tall d'explicació:

Aquest recull historiogràfic vol ser un senzill però emotiu homenatge a aquells ardits defensors del legitimisme carlí, que des de la mort de Ferran VII ho donaren tot en la seva lluita, fins a arribar al punt d'ofrir més que la pròpia vida; hi posaren l'ànima pel triomf de la noble causa del "Legítim".

En la voluntat de fer una nova narració verídica de la digna gesta dels nostres herois, m'he valgut de tècniques no gens habituals entre els historiadors. No tan sols he indagat les dades usals entre els cronistes, sinó que a més he recopilat les informacions que se m'han revelat per mitjà de fenòmens paranormals, fent de la parapsicologia i l'esotèria eines imprescindibles per a les meves investigacions.

El principal problema que es plantejava en la meua recerca, era com aconseguir referències veritables del mateix infern. Vaig pensar a recórrer a un sortilegi, per fer aparèixer en Dante Alighieri. Però finalment em solucionà el problema l'obra d'en Frederic Soler, el conegut Pitarra, que va escriure uns pastorets titulats "El bressol de Jesús".

Gràcies a l'adaptació d'aquesta peça, que des de fa anys es representa a Berga, aconseguí contacte amb el Garrofa que segons el guió és un personatge grotesc, batlle de Betlem, poblet situat al peu del Santuari de Queralt, on cada any per Nadal dona a llum Maria, esposa del fuster de Natzaret. L'alcalde d'aquesta població, en una actitud no gens habitual entre els polítics actuals, tot sol i amb decisió s'enfronta a una monstruosa cuca, producte dels conjurs de Satan, que atemoreix els seus administrats. La bèstia immunda no s'està pas de raonaments i engoleix l'autoritat municipal, traslladant-lo a l'avern. El seu retorn al món dona origen a les populars Garrofes, quartetes satíriques que amb crueltat blasmen les accions i actituds dels berguedans amb una especial predilecció per al consistori.

La condemna de n'Antoni Borges o l'error fantasmagòric d'un pare

La veu greu del tinent cridà: "Foc", els components de l'escamot, apretaren el gallet dels seus fusells.

Antoni Borges, davant d'ells amb les mans lligades a l'esquena, els mirava de fit a fit. Portava de cap cridar amb totes les seves forces: "Visca el rei Carles". Estic parlant d'un instant, d'un espai de temps molt curt, en un no res es passa de l'ordre a l'acció, a la detonació i l'impacte. Però aquell segon es féu molt llarg per al brigadier que estaven executant.

Malgrat la predisposició a sobreposar-se a aquella situació i l'aparent impressió de superar el tràngol, el militar legitimista estava alterat, en curtes freqüències de temps recordava llargs períodes de la seva vida.

Premeditadament s'humiteja els llavis amb la llengua i tot pel decidit propòsit de proclamar clarament la seva irreductible voluntat de mantenir-se immutable als seus ideals. Alhora imatges de la seva existència es reproduïen de manera perturbadora en la seva ment, moments de glòria, fracàs, avoriment, tendres, la família, els fills, en Josep, el Borgetes, el tinent, aquí, d'altre costat la seva decisió amb tota la voluntat implorà: "Donaria l'ànima per fer-lo un home". Les bales toparen amb el seu cos, havia fet tard, ja no podia cridar res, mentre sucumbia a la penetració dels projectils que s'incrustaven en la seva carn, es desplomà sobre el terra i arpenjant-hi la galta esquerra, donà el darrer cop d'ull en aquesta vall de llàgrimes.

L'ardit carlí va tenir la sensació de com si l'estressin des de darrera per tal d'aixecar-lo. Un cop dret, veié el seu cos ajegut a terra, sentia una estranya sensació incorporada de levitat i fred. El capítol del piquet d'execució s'acostà al seu cadàver, mentre embeïnavia el sabre i desenfundava el revòlver. Examinà el cos i comprovà que ja no li restava vida, de totes maneres li disparà el tret de gràcia, per si de cas. Un cop efectuada l'acció, s'aboca sobre les restes i en Borges no es pot estar de tirar-li una cossa al cul, el superior s'incorpora visiblement molest i arresta amb severitat el subordinat més pròxim.

Professor Ximenes del Ossobuco. (continuarà)

Paradisos Carlins: Panamá

Des d'una posició de pura ortodòxia, molts carlins de cor i de butxaca s'escandalitzaran de la inclusió d'una república en el cercle selecte dels paradisos carlins.

Certament, no hi ha res que inspiiri més desconfiança als inversors que la possibilitat de canvis en el sistema legal d'un país que acull fortunes. Tot sistema carlí es basa en la permanència i l'estabilitat, és a dir, en la voluntat d'un monarca que no canvia d'opinió fàcilment; mentre que una república pot canviar les seves normes a cada moment, segons les vel·leitats i els capricis electorals del populatxo.

L'èxit de Panamá com a paradís presenta un fenomen inexplicable als desconexors de la Ciència carlina. Però la fenomenologia carlina permet explicar els fenòmens inexplicables, sempre que apliquem correctament la dialèctica carlina.

En efecte, la República de Panamá funciona eficaçment com a paradís carlí perquè és víctima d'una contradicció interna. Sobre una estructura colonial s'hi ha instal·lat un règim democràtic on el nombre de votants és superat pel nombre de socieitats carlines; de manera que aquest darrer fet garanteix feliçment l'estabilitat i la per-

manència antidemocràtiques, a partir d'un plantejament estrictament democràtic.

D'altra banda, cal tenir present un factor d'estabilitat a les repúbliques americanes: l'absència de monarquies és substituïda per la presència de l'Imperi, la qual determina (determinisme carlí) que no hi hagi res que s'assembli més a un ducat o a un comtat que una república bananera. I qui dubti de les nostres opinions que pregunti al suprem "conaisseur" de Panamá, el senyor Prenafeta.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

ORDRE DEL CONSELL REGULADOR DE LA DENOMINACIÓ D'ORIGEN Espais d'Interès Natural

El Consell Regulador de la Denominació d'Origen "Espais d'Interès Natural de Catalunya", en reunió plenària de tots els seus membres, ha acordat l'atorgament de Denominació d'Origen a 144 zones del Principat, segons la següent classificació:

Primer.- CLASSICS. Mereixeran la Denominació "Parc Nacional" tots aquells paratges, indrets i contrades que hagin estat tema d'inspiració en les obres pictòriques dels següents pintors: Berga i Boix, Enric Galwey, Santiago Rusiñol, Modest Urgell, Urgellès, la nissaga dels Llimona i la nissaga dels Vayreda.

Segon.- PARATGES. Ultra els pertanyents al primer article, queden homologats com a "Paratges Naturals d'Interès Nacional" totes aquelles zones protegides de la contaminació humana per una barrera d'urbanitzacions de vivendes unifamiliars, que impedeixin tant l'entrada com la sortida al mateix paratge, garantint així la seva protecció.

Tercer.- ANYADES. En atenció a les especials característiques que hi concorren, el Consell té a bé homologar com a "Reserves Naturals" les següents anyades:

- a) Clàssics anteriors a la comarcalització catalana
 - Aiguestortes "Gran Reserva"
 - Garraf "Gran Cremant"
 - Montsec "Old Sherry"
 - Montseny "Brut Nature"
 - Les Alberes "Feu Rouge"
 - Delta de l'Ebre "Cauvernet-Sauvignon"

- b) Joves promeses post-comarcalització.
 - Posets i Beceit "Primavera Claret 1988"
 - Cadi-Moixeró "Clos Peatge 1985"
 - Gavarres "Celler del Mas 1989"
 - Aiguamolls Empordà "Automme Rouge 1985"
 - Fageda d'En Jorda "Blanc de Blancs 1986"

Quart.- REGISTRE. Per a llur homologació, les zones o paratges, o indrets, o contrades hauran de ser presentades pels seus senyors naturals en el registre del Consell Regulador de la Denominació d'Origen "Espais d'Interès Natural de Catalunya", que en el termini de 360 dies hàbils denegarà o aprovarà la sol·licitud.